

Στην πραγματικότητα, σέ όλες τις αυθεντικές τέχνες υλοποιείται *Μία ιδέα*, Ένα πνεύμα — δημιουργείται ἐκ τῶν ἔσω, ὁ κόσμος τῶν πνευμάτων. Πᾶ τὸ μάτι εἶναι ὁ ὁρατὸς κόσμος αἰριοῖ, γιὰ τὸ αὐτὸ ὁ ἀκουστὸς κόσμος αἰριοῖ, γιὰ τὸ ἠθικὸ ὄργανο ὁ ἠθικὸς κόσμος αἰριοῖ, γιὰ τὸ διανοητικὸ ὄργανο ὁ διανοητικὸς κόσμος αἰριοῖ, καὶ οὕτω καθεξῆς. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κόσμοι εἶναι ἀπλῶς διαφορετικὲς ἐκφάνσεις διαφορετικῶν ἐργαλείων Ἐνὸς πνεύματος καὶ Ἐνὸς κόσμου.

336. Ἡ ἐνέργεια τῆς αὐτοὑπέρβασης εἶναι πανταχοῦ ἡ ὑψίστη, τὸ πρωταρχικὸ σημεῖο, ἡ γένεσις τῆς ζώῃς. Πρὸ τῆν ἔννοια αὐτῆ ἡ φλόγα δὲν εἶναι παρὰ μία τέτοια ἐνέργεια. Καὶ ἡ φιλοσοφία ἀίρεται σύμφωνα ἐκεῖ ὅπου ὁ φιλοσοφῶν φιλοσοφεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅπερ σημαίνει, ταυτοχρόνως, ἀναλώνεται (καθορίζεται, κορείνεται) καὶ ἀνανεώνεται (δὲν καθορίζεται, ἐλευθερώνεται). Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς λειτουργίας εἶναι ἡ φιλοσοφία. Ἔτσι, ἡ ζώσα χρηστοθήβεια ἀρχίζει ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἐγὼ ὄρωμίνος ἀπὸ τῆν ἀρετῆ ἐνεργῶ ἐναντίον τῆς ἀρετῆς· ἐδῶ βρίσκειται ἡ ἀρετή-ρία, τὸ δρομολόγιον τῆς ἀρετῆς, μέσω τοῦ ὁποῖου ἐνδεχομένως ἡ δυναμικότητα ἀυξάνει ἐπὶ ἀπειρον, ὄχιως νὰ γνωρίζει ὅρια, δηλαδὴ, ὄχιως νὰ γάνει τὸν ὅρο τῆς δυνατότητας τῆς ζώῃς τῆς.

337. Ἐὰν ἐννοήσουμε τὸν κόσμον, ὅταν ἐννοήσουμε τὸν ἑαυτόμας, ἐπειδὴ ἐμεῖς καὶ αὐτὸς εἴμασθε δύο ἀναπόσπαστα μισά. Υἱοὶ Θεοῦ εἴμασθε, φύτρα θεϊκή. Ἐὰν γίνουμε κάποτε αὐτὸ ποῦ εἶναι ὁ Πατέρας μας.

338. Ὅπως αἰσθανόμεσθε ἀναγκασμένοι μέσω ἀσφαλῶν ὄραμάτων σὲ προσεπινοήσεις, ὄχι ἀπλῶς σὲ ὀρισμένες αἰσθήσεις, ἀλλὰ σὲ συγκεκριμένο ἀναπλήρωμα καὶ διάταξη σκέψεων, π.χ. μέσω μιᾶς ἀνθρώπινης μορφῆς, νὰ τῆς ὑποβάλλουμε ἕνα πνευ-

ματικὸ κείμενο, τὸ ἴδιο ἐπίσης συμβαίνει, ἐνὸς ἀναλογιζόμεστε ἡ παρατηροῦμε ἐμᾶς τοὺς ἰδίου. Αἰσθανόμεσθε ἀναγκασμένοι σὲ μία προσθήκη ἐννοιῶν καὶ ιδεῶν, σὲ καθορισμένον ἀναστοχασμό, καὶ αὐτῆ ἡ διαβρωμένη ἀνάγκη καὶ προσροπή εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Οἱ κανόνες τοῦ συλλογισμοῦ καὶ τῆς αἰσθησης ἀποτελοῦν ἐν μέρει τὸ σχῆμα τοῦ χαρακτήρα τῆς ἀνθρωπότητας, γενικῶς, καὶ ἐν μέρει τῆς δικῆς μας ἀτομικῆς ἀνθρωπότητας. Ἐνὸς παρατηροῦμε ἑαυτοῦς, αἰσθανόμεσθε ὑποχρεωμένοι, μὲ τρόπο περυσότερο ἢ λιγότερο ἄδρωδ καλορισμένο, νὰ σχεδιάζουμε τῆν παρούσα μας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ὄχι διαφορετικά, νὰ συλλογίζόμεσθε κ.λπ.

Αἰθο(γραφικὸς) χαρακτήρισμός. Μεταδόσιμη αἰσθησις — ἡ αἰσθησις τῆς αἰσθησης εἶναι μισὸς συλλογισμός, ἐνδεχομένως ἀκέραιος ἢ δὴ συλλογισμός.

339. Ἡ ἔννοια τῆς σωκρατικῆς [μαυεντικῆς] σκέψης [Sokratie] εἶναι ὅτι ἡ φιλοσοφία βρίσκειται παντοῦ ἢ πουθενά, καὶ ὅτι μὲ μικρὴ δαπάνη σὲ ὅτιδήποτε εἴμασθε ἱκανοὶ νὰ προσανατολιζόμεσθε καὶ νὰ συλλαμβάνουμε τὸ ζητούμενον. Μαυεντικῆ εἶναι ἡ τέχνη νὰ ἀνακαλύπτουμε τῆ θέση τῆς ἀλήθειας (τοῦ μὴ λεληθῆτος) ἀπὸ κάθε δεδομένο σημεῖο, καὶ συνεπῶς νὰ προσμετροῦμε ἐπακριβῶς στην ἀλήθεια τίς ἀναλογίες τοῦ δεδομένου.

340. Δὲν εἶναι μόνον ἡ γνώσις, τὸ γινῶναι, ποῦ μιᾶς γάνει εὐτυχεῖς, εἶναι ἡ ποιότητα τῆς γνώσης, ἡ ὑποκειμενικὴ φύσις τῆς γνώσης. Ἐντελής γνώσις ἰσοδυναμεῖ μὲ πεποίθησις: καὶ εἶναι αὐτῆ ποῦ μιᾶς γάνει εὐτυχεῖς καὶ μιᾶς ἱκανοποιεῖ. Ἀδρανῆς — ζῶσα γνώσις.